

## OCENA PRACY POSOKOWCÓW W NATURALNYM ŁOWISKU

### § 1

W ocenie pracy posokowców przy poszukiwaniu rannej zwierzyny w warunkach naturalnego łowiska, zwanej dalej poszukiwaniem postrzałka /PP/, mogą brać udział posokowce bawarskie i hanowerskie oraz alpejskie gończe krótkonożne, które posiadają dyplom minimum II stopnia z konkursów pracy posokowców.

### § 2

Poszukiwanie postrzałka przeprowadza się wyłącznie po „czarnej stopie”. Oceny dokonuje zespół minimum dwóch sędziów wyznaczonych wcześniej przez Komisję Kynologiczną Okręgowej Rady Łowieckiej.

Po spełnieniu wymogów formalnych sędziowie udają się do łowiska i w oparciu o wskazówki myśliwego, który postrzelił zwierzynę, naprowadzają zgłoszonego psa na trop postrzałka.

### § 3

Poszukiwanie postrzałka nie może mieć charakteru „sportowego” konkursu. Przyjmuje się bowiem, że podstawowym zadaniem jest znalezienie martwej lub dojście i dostrzelenie rannej zwierzyny.

### § 4

Ocena może być przeprowadzona wyłącznie podczas poszukiwania postrzałka jelenia, daniela, dzika lub muflona. Biorąc pod uwagę konieczność jak najszybszego poszukiwania postrzałka, należy czas rozpoczęcia skrócić do minimum.

### § 5

Pies, podlegający ocenie, nie może poszukiwać zwierzyny, która została postrzelona przez jego przewodnika czy właściciela.

### § 6

Pracę psów ocenia się w niżej podanych konkurencjach, z ustalonymi, niezmiennymi współczynnikami. Psom wyróżnionym komisja sędziów przyznaje dyplomy I, II i III stopnia, w zależności od uzyskanych ocen i sumy punktów, których limity zawiera załączona do opisu tabela.

Dyplomy otrzymują tylko psy, które odnalazły postrzałka.

Dyplomy I, II lub III stopnia mogą otrzymać posokowce, które pracowały po tropie starszym niż 6 godzin i długości powyżej 400 metrów /stosownie do uzyskanych punktów uwzględniających limity zawarte w tabeli/.

Ponadto dyplom I stopnia może otrzymać pies, który nie miał możliwości gonu i osaczenia, a pracował po tropie starszym niż 12 godzin i dłuższym niż 2 km oraz otrzymał ocenę za pracę na otoku minimum „3”.

Dyplom II stopnia może otrzymać pies, który nie miał możliwości gonu i osaczenia, a pracował po tropie starszym niż 10 godzin i dłuższym niż 1,5 km oraz otrzymał ocenę za pracę na otoku minimum „2”.

Dyplom III stopnia może otrzymać pies, który nie miał możliwości gonu i osaczenia, a pracował po tropie starszym niż 6 godzin i dłuższym niż 400 metrów oraz otrzymał ocenę za pracę na otoku minimum „2”.

## **OBJAŚNIENIA I WSKAZÓWKI DO OCENY**

### **1. Praca na otoku po naturalnym tropie postrzałka**

Przewodnik wraz z psem i sędziami oraz myśliwym, który postrzelił zwierzynę udają się w rejon zestrzału. Myśliwy wskazuje miejsce, w którym znajdowała się zwierzyna w momencie strzału.

Na polecenie sędziów przewodnik wraz z psem przystępują do pracy. W czasie odszukiwania zestrzału pies winien zachowywać się spokojnie jak podczas podchodu na polowaniu indywidualnym.

Pies winien znaleźć zestrzał i wskazać na nim istotne jego elementy, jak: farbę, ścinę, odłamki kości itp. Następnie winien spokojnie pokazać trop i z kufą przy ziemi podążyć nim, prowadzony na długim otoku /minimum 6 metrów/. Przy znalezieniu farby czy innych śladów na trawie i krzakach pies może unosić głowę do góry.

Pies winien wypracować trop ze wszystkimi jego szczegółami (nie pomijając jego załamania i tropów powrotnych), nie schodząc na inne krzyżujące się tropy. Może je jednak zaznaczyć. Nie jest błędem podążanie tropem krzyżującym się kilka metrów, o ile pies sam powróci na trop właściwy. Zdrowa zwierzyna stojąca na trasie pracy psa, winna być przez niego zignorowana. Pies musi podążać właściwym tropem aż do martwej lub rannej zwierzyny, chyba, że w trakcie pracy przewodnik lub sędziowie dojdą do przekonania, że ranna zwierzyna jest nie do dojsścia.

### **2. Gon**

Jeśli przewodnik z psem na otoku dojdzie do „zimnego łoża”, a więc takiego, które zwierzyna już dawno opuściła, to należy kontynuować poszukiwanie z psem prowadzonym na otoku, aż do znalezienia „ciepłego łoża” lub, gdy ranna zwierzyna podniesie się przed psem i odejdzie. Przewodnik powinien ten fakt zgłosić sędziom i tylko za ich zgodą wypuścić psa na tzw. „gorący trop”.

Wypuszczony pies powinien natychmiast podążyć tropem postrzałka, prowadząc wytrwały gon, aż do dojsścia i zatrzymania rannej zwierzyny.

Gdy pies podąży omyłkowo śladem zdrowej zwierzyny, musi sam przerwać gon i powrócić do przewodnika.

Oceniając go należy zwrócić uwagę na to czy pies głosi zwierzynę goniąc po tropie, czy goniąc na oko. Patrzymy na to czy pies wraca bez powodu do przewodnika i czy musi być przez niego zachęcany do dalszej pracy. Zwracamy także uwagę na to jak często taka sytuacja ma ewentualnie miejsce. Należy brać pod uwagę, czy pies podąża wytrwale za ranną zwierzyną, szczekając z pasją, czy daje głos słabo i rzadko.

Najwyższą ocenę otrzymuje pies przy wytrwałym i głośnym gonie. Pies, który nie daje głosu po dostrzeżeniu rannej zwierzyny, nie może być oceniony.

### **3. Osaczenie (stanowienie)**

Kiedy postrzałek zostanie zatrzymany przez psa w jednym miejscu, pies powinien donośnym głosem oszczekiwać go bez przerwy.

Pies nie ma obowiązku przytrzymywać zwierzyny. Pod żadnym jednak pozorem nie wolno mu jej pozostawić, aż nie opuszczą jej siły.

Strzał łaski możliwy jest za zgodą sędziów; strzał ten z reguły oddaje przewodnik psa lub myśliwy.

### **4. Oszczekiwanie lub oznajmianie martwej zwierzyny:**

Oszczekiwanie i oznajmianie martwej zwierzyny powinno zostać szczegółowo ocenione. Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt w jaki sposób pies oszczekuje martwą zwierzynę, czy głośno z pasją, czy też ze strachu. Psa można uznać za oszczekiwacza tylko wtedy, gdy odnalazł martwego postrzałka, został przy nim, oszczekiwał go co najmniej 10 minut i w ten sposób przywołał przewodnika, który nie był w zasięgu jego wzroku.

Oznajmiacz, po znalezieniu martwej zwierzyny, wraca do przewodnika i daje mu do zrozumienia o jej znalezieniu, prowadząc go następnie do niej.

Sposób oznajmiania musi odpowiadać dokładnie sposobowi zgłoszonemu uprzednio sędziom.

### **5. Zachowanie przy martwej zwierzynie:**

Pies musi pozostać sam przy martwej zwierzynie, a sędziowie obserwują go z odpowiedniej odległości. Jeśli pies doprowadził do martwej zwierzyny na otoku, musi zostać pozostawiony sam, a wszyscy uczestnicy odchodzą na bok, aby pies pokazał, w jaki sposób zachowuje się bez wpływu przewodnika.

Pies nie może narzynąć zwierzyny. Oblizywanie rany postrzałowej jest dozwolone. Pies o dużym temperamencie będzie suknię zwierzyny gryźć, a nawet szarpać. Sędzia musi określić, czy pies czyni to z pasji, czy celem narzynania. Pies, który narzyna zwierzynę lub usiłuje ją zakopać (grabarz) podlega dyskwalifikacji.

Niedopuszczanie przez psa obcych osób do zwierzyny jest zaletą. Pies, który po krótkim powąchaniu martwej zwierzyny dalej się nią nie interesuje, nie może otrzymać oceny wyższej niż „1”.

#### ***6. Psy kontrolne***

Zadaniem organizatorów poszukiwania postrzałka jest zabezpieczenie dla zespołu sędziowskiego doświadczonego psa kontrolnego, jak i znającego dobrze teren przewodnika. Ma to służyć zagwarantowaniu efektywnego i humanitarnego zakończenia poszukiwań.

## OCENA PRACY POSOKOWCA W NATURALNYM ŁOWISKU

Konkurencja		Współczynnik	Limity		
			Suma punktów		
			80	70	60
			Dyplom		
			I st.	II st.	III st.
			Oceny		
1.	Praca po naturalnym tropie postrzałka	15	3	2	2
2.	Zachowanie przy martwej zwierzynie	5	3	2	2
3.	Współpraca z przewodnikiem	5	2	-	-
Konkurencje dodatkowe:					
1.	Gon	5	3	2	-
2.	Osaczanie	5	3	2	-
3.	Oszczekiwanie lub oznajmienie	5	3	2	-

Najwyższa liczba punktów do zdobycia, bez konkurencji dodatkowych:  $25 \times 4 = 100$   
dodatkowo: albo  $10 \times 4 = 40$   
albo  $5 \times 4 = 20$